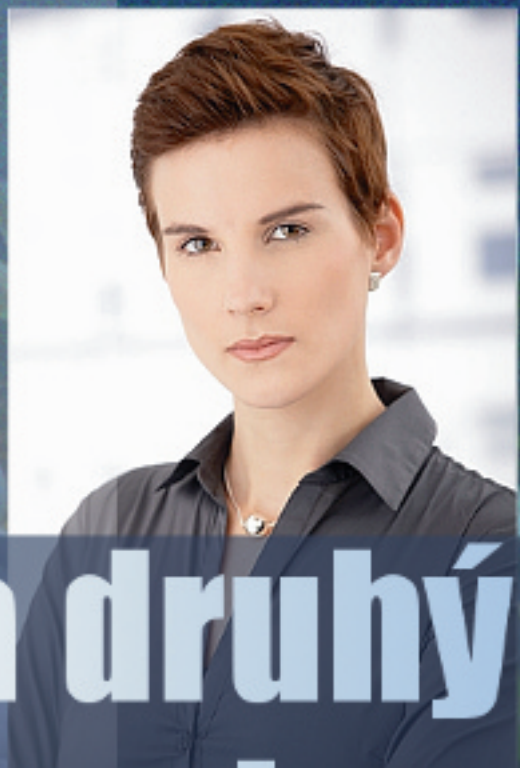

Táňa
Kubátová

Na druhý pokus

Táňa Kubátová

Na druhý pokus

Praha 2013

© Taťána Kubátová, 2012

Vydalo v roce 2013 nakladatelství Taťána Kubátová,
Janského 2367/97, 155 00 Praha 5,
web: <http://www.tkweb.cz>,
e-mail: tana@tkweb.cz
jako celkově desátou a první elektronickou publikaci v edici
POHODKY

Druhé upravené vydání (poprvé vydáno 2004
v nakladatelství PETRA),
první vydání v nakladatelství Taťána Kubátová

Obálku navrhla a zpracovala © Taťána Kubátová,
sazba Taťána Kubátová,
redakce Hana Horová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či
jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN 978-80-87805-02-2

Kapitola 1

Na duben bylo neobvykle teplo a na obloze ani mráček. K tomu rychlá chůze do kopce, a tak Zuzana už v půli cesty stáhla bundu a rázovala si to jen v džínách a pruhovaném tričku s krátkým rukávem. Bundu si ležerně přehodila přes rameno a přidržovala ji jedním prstem za poutko na věšení. Svižně kráčela vyšlapanou lesní cestou vedoucí jen pár metrů od silnice, pak u autobusové zastávky asi půl kilometru od Soběšic vyšla na silnici a po ní pokračovala až na kraj vesnice. Soběšice, ležící v severní části Brna, se v posledních několika letech staly oblíbenou lokalitou, v níž si majetnější Brňáci stavěli své domy. Vesnice byla natolik blízko k Brnu, že každodenní dojíždění do města nepředstavovalo sebemenší problém, a to i v případě, že vám právě selhalo vaše vozidlo, protože městská doprava zde byla poměrně hustá, a natolik daleko od města a jeho smogu a natolik obklopená lesy, že zde člověk mohl mít pocit, jako by žil v přírodě.

K bratrovu domu přicházela Zuzana zadem a ještě dříve, než došla k zahradním vrátkům, uslyšela pronikavé hlasy svých dvou dospívajících neteří. Za okamžik už je také spatřila, jak se kousek od plotu ohraničujícího výsostné území bratrovy rodiny honí za létajícími talíři. Jedna z pestrobarevných plastových hraček přeletěla plot právě ve chvíli, kdy se Zuzana objevila. Reflex jí vymrštil ruku a ona talíř bravurně chytila.

„Jé, dobrý!“ zaječely neteře. „Ahóój, tetóó,“ zdravily ji vzápětí a už se hrnuly k vrátkům. Obě u nich chtěly být první, aby je mohly otevřít dříve než ta druhá, takže to nemohlo dopadnout jinak, než že do sebe začaly vztekle štvchat.

„Ale no tak, dámy,“ pravila Zuzana a nakonec si otevřela sama. „Ahoj,“ dodala, objala napřed jednu, pak druhou dívku a oběma vlepila pusu na tvář.

„Zahraješ si s náma?“ žadonily. Vzápětí se rozběhly posbírat talíře zakutálené po celé zahradě.

„Jasně, jdem na to. Vaši jsou doma?“ zajímala se a přitom pohlédla směrem k domu. Byla to vkusná a neokázalá novostavba, která na první pohled působila přívětivým dojmem. Pohodlná na pohled a rovněž pohodlná uvnitř. Vlastně se zvenčí zdála menší, než jaká byla ve skutečnosti. Přízemí pojalo kromě účelné kuchyně, prostorné jídelny a pohodlného obývacího pokoje ještě Šimonovu pracovnu, v podkroví pod zkosenou střechou byl dostatek místa pro manželskou ložnici, prostorný dětský pokoj a ložnici pro hosty.

Ve francouzském okně vedoucím z obývacího pokoje na terasu se objevil Šimon a mával na ni.

Také na něj zamávala.

„Čau, brácho. Máš se?“

„Jó, a co ty?“ halekal. „Vyhráli jste?“

Zuzana máchla rukou. „Remíza,“ odušila krátce a ještě navíc pokrčila rameny, jako že se nic neděje.

„Pojď sem, máme návštěvu,“ lákal ji.

„Až potom,“ zapištěla Julka, popadla Zuzanu za ruku a jednoznačně tím dala najevo, že ony si tetu ukořistily jako první, tudíž jim právem vítěze náleží.

„Až potom,“ zopakovala Zuzana se smíchem Julčinu intonaci, pověsila svou bundu na nejbližší větev a rozběhla se zahradou.

„Tak chytejte, hážu,“ vyzvala děvčata a poslala létající talíř směrem k nim.

„Kdo to k vám přišel?“ zajímala se, když se Lucka připravovala k hodů, zatímco Julka se střemhlav vrhala za Zuzaniným talířem.

„Ále, nějaký starší pán.“

„Nikdo z rodiny?“

„Né, nějaký tátův známej.“

„Bude u tebe bydlet,“ doplnila informaci Julka, již se kupodivu podařilo nepřerazit se a nyní pevně třímala talíř.

„Bydlet? Vážně?“ Zuzana zvedla obočí v mírném údivu, ale pak se dál nerušeně věnovala hře s děvčaty.

Dům po dědovi a babičce v Černých Polích zdědili s bratrem napůl. Byl to dvougenerační dům se vším všudy, s dvěma kuchyněmi a dvěma koupelnami, až na to, že dolní předsíň byla společná, takže ve spodním bytě bylo trochu méně soukromí

vzhledem k tomu, že z jednoho pokoje do kuchyně a odkudkoliv do koupelny se muselo chodit přes předsíň. Plochou a počtem místností byly oba byty naprosto stejné a obnášely středně prostorné dva plus jedna.

Léta tam bydleli společně, Šimon s Hanou a dětmi nahoře, Zuzana dole, až před časem Šimon dostavěl dům v Soběšicích a s rodinou se tam přestěhoval, zatímco Zuzana přesídlila nahoru. Spodní byt Šimon pronajímal. Zatím neměli na nájemníky právě štěstí. Ti první, mladí manželé, dávali Zuzaně nezištně nahlédnout do všech stádií svého manželství, od svatební noci, o níž Zuzana potkala novomanžela, jak se potácí do koupelny v Adamově rouše, až po první hádku a všechny hádky následující a nakonec po rozvodové tahanice o těch pár kousků nábytku, jež si sem přinesli.

Druhá dvojice nebyla manželská. Byl to druh s družkou a oba dva z mokré čtvrti. Nebylo dne, kdy by alespoň jeden z nich zůstal střízlivý, a tak jejich zacházení s pronajatým bytem a jeho příslušenstvím bylo více než na pováženou. Šimonovi i Zuzaně dalo spoustu práce, než se jich zbavili, a ještě víc, než byt vymalovali a vůbec uvedli do původního stavu. Šimon tehdy přísahal, že od příštích nájemníků bude vyžadovat písemné potvrzení, že jsou abstinenti, nekuřáci, duševně i tělesně zdraví, mravně bezúhonní a s čistým trestním rejstříkem.

„Teda, ještě že bydlím ve svém,“ komentovala bratrovy požadavky Zuzana. „Jinak myslím, že bych tvými kritérii neprošla ani já a musela bych šupem z domu.“

„Jé, a kterým bys neprošla?“ tázaly se tehdy holky se zájmem.

„Že se ptáte,“ poučil je jejich otec. „Potvrzení o duševním zdraví by jí nedal ani ten nejúplatnější z felčarů.“

Ve vlastním zájmu Zuzana doufala, že Šimon si nové adepty na pronájem pořádně proklepne.

„Jak ten chlap vypadal? Nebyl to pepiták?“ vznesla dotaz k děvčatům.

Pepiták bylo odborné označení pro nejrůznější pobudy, z nichž táhne alkohol, jež vzniklo sloučením jmen oněch posledních nájemníků – on se jmenoval Bílý a ona Černá.

„Řekla bych, že vypadal docela slušně,“ informovala ji Lucka.

„Ale přinesl flašku,“ zpochybnila vzápětí tuto informaci Julka.

„To se tak dělá, když se jde k někomu na návštěvu,“ poučila ji starší sestra.

Okupovaly si tetu ještě dobrou půlhodinu, honily se po zahradě, již Šimon prozíravě pojal jako travnaté hřiště a nikoliv zeleninovou plantáž, hrály badminton a vybíjenou a nad kterým se svorně všechny tři chichotaly.

Luce bylo čtrnáct a Julce dvanáct. Zatímco Julka byla ještě hubené nohaté vyžle, Lucka v poslední době hodně vyrostla a ještě více vyspěla. Zuzana si ji měřila trochu starostlivým pohledem, když ji viděla pobíhat po zahradě oplácanou a trochu neohrabanou. V jejich rodině široko daleko žádný dospělý nebyl nikdy tlustý, ale holčičí dospívání se u nich bez boubelatosti prostě neobešlo. Zuzana to zažila na vlastní kůži. Vždycky byla nejmenší drobek ze třídy, až náhle ve čtrnácti začala růst jako z vody a k tomu začala být přiměřeně žravá. Růst se zastavil, když dosáhla výšky sto šedesáti šesti centimetrů, zatímco žravost pokračovala až do jejich sedmnácti, kdy vypadala jako slůně. Lucka na tom zřejmě bude podobně, jenže co se s tím dá dělat? Naznačte holce v tomhle věku, že má pár kilo navíc, a máte doma mentální anorektičku, ani se nenadějete.

Nezbývá nic jiného než držet palce, aby Lucka tohle obtížné období bez úhony přežila, stejně jako se to podařilo generacím před ní, a zvědavě čekat, až se z ní vyklubne půvabná mladá dáma.

Nakonec si Šimon pro Zuzanu přišel osobně.

„Holky, už přestaňte tetu honit,“ nakázal jim, „a pučte ji taky mně. Ahoj, Zuzko.“ Letmo ji políbil na tvář. „Mám pro tebe překvápko.“

„To si jenom myslíš,“ zazubila se. „Holky už mi všechno vyzvonily. Noví nájemníci na obzoru, že jo? Šimone, ale pepitáky už nikdy více!“

Šimon se rozesmál.

„Jen počkej, až ho uvidíš, a pak mi řekneš, jestli je to pepiták.“

„Tváříš se tak tajemně, že mám pocit, že jde o někoho, koho znám.“

„Jsem zvědavý, jestli ho poznáš. On tebe teda nepoznal vůbec a ještě se z toho šoku, který dostal poté, co jsem mu sdělil, že to po zahradě s mými dětmi nepobíhá jejich spolužačka, nýbrž teta, pořádně nevzpamatoval.“

„To už mě teda nenapínej.“

Zuzana přidala do kroku a vůbec nic netušíc, francouzským oknem Šimonova obýváku s úsměvem vešla vstříc svému osudu.

Návštěvník vstal z křesla a zvědavě ji vyhlížel. Zuzaně stačil jeden pohled na to, aby ztuhla, zbledla, pak zase zrudla a ještě stačila v duchu vyslovit přání, ať se okamžitě propadne do země, a to vše v jedné polovině vteřiny.

V celé své výšce se před ní tyčil Filip Tesař.

Okamžitě poznala tu štíhlou vysokou postavu, ty pronikavé tmavé oči a ještě tmavší vlasy, nyní na skráních trochu prokvetlé. Panebože, tohle se nemělo stát!

Jedinou její záchranou bylo tvářit se, že pro ni byl natolik bezvýznamný, že si jej sotva pamatuje. A tak v příští vteřině už měla přemýšlivě stažené obočí a naprosto vyrovnaným, i když lehce váhajícím hlasem se zeptala:

„Dobrý den, my,... hm, známe se...?“

Šimon se hlasitě rozesmál.

„Moje sestra je sklerotická!“ konstatoval pobaveně. „Vždyť je to Filip Tesař, osobo nemožná, můj kamarád z vejšky! Chodil k nám dost často a nijak moc se od té doby nezměnil, takže naprosto nechápu, jak jsi na něj mohla zapomenout!“

„No jo, jasně,“ vyjekla Zuzana a zatvářila se kajícně. „Jen jsem v první chvíli nějak... honem nevěděla.“ Hned poté napřáhla k Filipovi ruku s dokonale společenským výrazem ve tváři. „Dobrý den, pane inženýre.“

Šimon se chytil za hlavu.

„Propána, vždyť jste si tykali!“

Filip se usmál a přijal její pravici. Stiskl ji krátce a pevně a přitom pobaveně říkal:

„Je to už spousta let. Patnáct, ne? Proč by si tvá sestra měla pamatovat nějaké tvé spolužáky?“

Jeho úsměv a upřený pohled přivedl Zuzanu do rozpaků.

Vysmívá se jí snad? Dává jí najevo, že je mu naprosto jasné, že na něj nezapomněla a nikdy v životě zapomenout nemůže?

Obličejem jí přejela rudá vlnka, ale jen na chvíli. Znovu se dokonale ovládla. „Ale ne, vážně si vás pamatuju,... nebo tě?“ prohodila, vysmekla svou ruku z jeho a zatvářila se, jako by jí bylo docela jedno, zda si budou vykat, nebo obnoví tykání.

„Nevím, proč byste si měli najednou vykat,“ vložil se do toho Šimon.

„Já nevím,“ děla Zuzana, dokonale lhostejně přitom krčila rameny a obracela se přitom ke svému bratrovi. „Mně tykání vadit nebude, vždyť Filip je koneckonců tvůj kamarád.“

Pak se odvážíla znovu pohlédnout na Filipa.

„Tak ahoj, jak jde život?“

„Fajn, a co ty? Vůbec jsem tě nepoznal. Jsi daleko mladší, než jak si tě pamatuju.“

Zuzana se shovívavě pousmála.

„Tohle říct po patnácti letech s úplně vážnou tváří? Styď se.“

„Trvám na svých slovech,“ ujistil ji.

Zuzana jen potřásla hlavou a rozhodla se dále tohle téma nerozvádět.

„Holky mi vyslepičily, že prý uvažuješ o bydlení u nás,“ změnila téma. „Nebo mluvily o někom jiném? Ty jsi přece napevno ukotvený ve Zlíně, nebo ne?“

Hbitě se protáhla kolem něj a žuchla do křesílka. Také oba muži se posadili.

„Dáš si s námi víno?“ nabídl Šimon.

„Ne, díky, nemám chuť,“ odmítla nedbale a natáhla se pro slanou tyčinku trčící ve svazku z nízké skleničky. Jen ona sama věděla, kolik sil ji tyhle nenucené pohyby stojí. Ukousla koneček tyčinky a pohledem, který naznačoval, že čeká na odpověď, se vrátila k Filipovi.

„Stěhuju se do Brna,“ informoval ji Filip krátce. „V práci mě převeleli do centrály firmy.“

„Já myslela, že máš svou firmu.“

„To už dávno neplatí. Před třemi lety jsem se spojil s větší firmou a z té mé vznikla pobočka, v níž jsem donedávna šéfoval.“

„Filip teď povýšil,“ vysvětlil to Šimon za něj. „Dostal místo provozního ředitele v Brně.“

„A kde to?“ zajímala se Zuzana.

„U Jiráka.“

„Fí,“ hvízdla. „Znám. Solidní stavební firma s velice dobrým jménem. To jsi neprohloupil, když ses s nimi spojil.“

„Měl jsem na začátku pochybnosti,“ přiznal Filip, „ale teď si myslím, že jsem udělal dobře.“

„Od kdy nastupuješ do funkce?“

„Od prvního května.“

„To je za pár dní. Aha, takže potřebuješ urychleně jakékoliv bydlení.“

„Říkáš to, jako kdyby bydlení v našem baráku mělo být nějaké provizorium,“ namítl Šimon. „Teda Zuzko, jaká to seš obchodnice?“ zasmál se. Zuzana se zatvářila dokonale nevinně.

„Vždyť Filip to přece uvidí sám. Nic moc velké dva plus jedna s dost velkým handicapem společné předsíně,“ pronesla věčně. „Jestli mu tady maluješ nějakou přepychovou vilu, tak ho totálně mateš.“

„Už jsme se byli na Tišnovské podívat,“ ujistil ji bratr. „Filip tvrdí, že mu to tak docela vyhovuje.“

„Panebože, to snad ne“, docházelo Zuzaně. Tenhle muž nesmí bydlet jedno patro pod ní. Kdokoliv, třeba i stádo pepitářků, jen ne on a jeho rodina.

„On je to spíš jen podnájem,“ prohodila, pokrčila rameny a snažila se vypadat střízlivě a nepřiliš zúčastněně, ale přitom si přála, aby její slova našla u Filipa živnou půdu. „Kdo bydlí dole, nemá moc soukromí. Už jsme s Šimonem probírali možnost přestěhovat vchod do domu místo koupelny, tu posunout a schodiště otočit naopak, aby byl každý byt úplně uzavřený, jenže nějak k tomu ještě nedošlo. Ostatně, já bydlím nahoře a v nevýhodě jsou ti dole, protože v patře jsou zamykatelné vchodové dveře.“

„Já jí zase tvrdím,“ vložil se do toho Šimon, „že je totální nesmysl dělat v rodinném domě dva oddělené dva plus jedna. Zrušila by se tak možnost, aby celý dům obývala jedna větší rodina.“

„Každý z nás má právo veta,“ vysvětlila Zuzana. „Dům nám patří napůl. A jak říkám, mě se nevýhody jeho stavebního uspořádání netýkají. Odneseš je ti v přízemí.“

„Říkáš to, jako bys chtěla Filipa odradit.“

„To vůbec ne,“ pronesla s klidem, „jenom bych považovala za nefér ho na tenhle nedostatek neupozornit.“

„Neboj,“ ujistil ji bratr, „Filip si ho všiml a nepřipadá mu nijak podstatný.“

„Na trvalé bydlení by to určitě nebylo,“ uznal Filip, „ale na rozkoukání mi to úplně stačí.“

„Tak fajn,“ prohodila Zuzana neutrálně, napřímila se v křesílku a otočila hlavu tak, aby lépe zaslechla hlasy Hanky a jejích dcer doléhající sem z kuchyně.

„Ještě jsem se nepozdravila s Hankou,“ děla, zvedla se a odkráčela z pokoje. Za dveřmi se vyčerpaně zastavila. Měla pocit, jako by ji někdo něčím uhodil do hlavy. Už nějakou dobu myslela, že ten trapný pocit z minulosti překonala, ale omyl. Jen co Filipa uviděla, objevil se znovu a v nezmenšené míře. Co si asi o ní myslí? Nebo si už na rozdíl od ní na nic nevzpomíná? Panebože, kéž by. V každém případě se však musí chovat tak, aby mu dokázala, že tenkrát šlo jen o naprosto nevýznamnou vylomeninu. Koneckonců, je to pravda. Ta sedmnáctiletá Zuzana, s níž mlátily touhy, sny a bolesti dospívání jako s málokterou jinou dívkou, jí byla skutečně na hony vzdálená.

Zuzana potřásla hlavou a vpadla do kuchyně.

„Ahoj, Hani,“ pozdravila svoji švagrovou, hbitou malou blondýnku s vosím pasem a trochu širokými boky, jež zdaleka nevypadala na svých sedmatřicet ani na dvě téměř dospívající dcery.

„Ahoj,“ přivítala ji Hana s úsměvem. „Máš se?“

„Fajn jako vždy,“ ujistila ji Zuzana. „Proč nesedíš se Šimonem v obýváku jako správná domácí paní?“

„Chtěla jsem kluky nechat, ať si nerušeně zavzpomínají na staré časy.“

„Jen to ne“, napadlo Zuzanu.

„Na to měli včera celý večer. Kdy se Šimon vrátil domů?“

„Až dnes nad ránem,“ zasmála se Hana. „I s Filipem. Filip spal u nás.“

„A zřejmě ještě ve značně povznesené náladě upekli to bydlení na Tišnovské. Prosím tě, to se ti nepovedlo jim to rozmluvit?“

„Nic jsem jim nerozmlouvala. Nepovažuji to za tak špatný nápad. Naopak, jsem ráda, že ti nenasadíme do domu žádného pepitáka. No, navíc jsme to s Šimonem ani neměli čas pořá-

ně rozebrat. Padl do postele, jen co zavedl Filipa do pokojíku, chrněl až do deseti a pak odjeli na tu Tišnovskou. Na oběd zůstali ve městě, sešli se tam ještě s kýmsi, no a vrátili se asi půl hodiny před tebou.“

„Ale musí ti přece být jasné, že náš dolní byt je pro jeho rodinu zoufale malý a málo reprezentativní. Ostatně, sám říkal, že to chce jen na rozkoukání. Nevydrží tam ani dva měsíce.“

„Vždyť to není špatné bydlení. Tichá ulice, přitom blízko centra města...“

„Jenže ta společná předsíň...“

„Vždyť na ní většinou nepotkají nikoho jiného než tebe.“

„Řekla bych, že i to úplně stačí. Já vím, že jsem tak s vámi bydlela léta, jenže vy jste byli rodina, takže mi ani nepřišlo, když jsem někoho z vás potkala na chodbě mezi koupelnou a pokojem ve spodním prádle. Jenže cizí člověk, to je přece úplně něco jiného.“

„Asi mu nevadí potkávat tě ve spodním prádle.“

Děvčata se začala hihňat, a tak Zuzana toto téma dále nerozváděla. Se značnou vehemencí se pustila se všemi třemi přítomnými do debaty na nejrůznější témata a přitom pomáhala Hance s přípravou večeře. Prostě a jednoduše, nějak jí nevyšlo vrátit se zpátky do obýváku.

Když se pak sešli u společné večeře, byla velice zaměstnaná svými neteřemi, takže se na Filipa sotva podívala a neprohodila s ním víc než pár holých zdvořilostních vět.

Šimon Filipa ubytoval až do pondělka, neboť Filip se přiznal, že v pondělí má na ředitelství firmy nějaké jednání. Šimon prohlásil, že je čirý nesmysl, aby v neděli odpoledne cestoval do Zlína a v pondělí ráno zase zpět, a tak jediným člověkem, který v ten večer opouštěl dům, byla Zuzana.

„Hodil bych tě domů, Zuzko,“ kál se Šimon. „Ale oba jsme s Filipem popíjeli to víno.“

„Ale prosím tě,“ smála se Zuzana. „Sedmapadesátka mě vyloží skoro až před domem.“

Od nádobí ji Hana odehnala, a tak se šla krátce rozloučit za oběma muži do pokoje.

„Tak ahoj,“ prohodila ležérně. „A dejte mi vědět, jak to dopadlo s tím bydlením. Filipe, kdybychom se zase patnáct let neviděli, tak se měj.“

„Co blázníš?“ žasl Šimon nad její nechápavostí. „To bydlení je hotová věc. V pátek se Filip stěhuje.“

„Hm, tak dobrou noc,“ nevzmohla se Zuzana na květnatější rozloučení a vypadla z pokoje jako střela. To není možné! To přece není možné!

Obě neteře ji doprovázely k autobusu a ona na jejich dotazy a povídání reagovala značně roztržitě. Když autobus přijel, s úlevou jim zamávala a posadila se na volné sedadlo. Hleděla do prázdna a mračila se.

—

Poprvé ho uviděla v jedno deštivé podzimní odpoledne. Šimon ho přivedl k nim domů a krátce ho celé rodině představil jako svého nového spolužáka.

„Filip k nám propadl,“ vysvětloval. „Vlastně nepropadl. Prosím tě, Filipe, jak se řekne opak propadnutí? Případl. Filip k nám připadl, protože přeskočil ročník.“

Později se Zuzana dozvěděla, že je Filip o rok starší než její bratr. Zatímco Šimon se dostal na stavební fakultu bez komplikací hned po maturitě, Filipa nepřijali a byl nucen odkroutit si dva roky vojny. Teprve pak se znovu pokusil o vysokou školu, a tentokrát mu to vyšlo. Když jeho spolužáci ve třetím ročníku začali chodit na vojenskou katedru, zatímco on nemusel, neboť už měl vojnu za sebou, rozhodl se využít volnějšího rozvrhu k tomu, aby dohonil alespoň jeden ze dvou ztracených roků, a také se mu to podařilo. Za rok zvládl dva ročníky, a tak začal poslední rok studia s novými spolužáky. Jedním z nich byl Šimon, s nímž se spřátelil nejvíce.

Byla to láska na první pohled. Tedy ze strany Zuzany. Filip ji zřejmě sotva vnímal. Zatímco se společně se Šimonem v jeho pokoji učili nebo klábosili, Zuzana jim přinášela čaj nebo limonádu, nebo si troufla vyrušit je nějakým naprosto neodkladným dotazem. Vzhledem k tomu, že byla právě v období zvýšeného vnímání a zvýšené citlivosti, měla dojem, že k Šimonovi chodí neúměrně často a že to už musí být nápadné, jenže skutečnost byla taková, že si jí Filip sotva všiml.

Zuzana byla v sedmnácti plachá, přecitlivělá, zasněná, nade vše milovala básničky a neustále spřádala nějaké romantické sny. Dalo by se říci, že byla trochu opožděná ve vývoji, pro-

tože zatímco její spolužačky z gymnázia už sbíraly hmatatelné zkušenosti s opačným pohlavím, ona ještě zůstávala hluboce ponořená do zcela teoretického a zcela platonického fantazírování, jež mělo co dělat spíše s pohádkami než se skutečným životem. Když Filipa uviděla poprvé, byla jako omráčená zjištěním, že před ní stojí její vysněný princ, o němž si myslela, že ve skutečnosti ani nemůže existovat. Vysoký, štíhlý, černovlasý a černoooký, byl mladý a přitom působil dospělejším dojmem než Šimon, přestože byl jen o rok starší. Bylo to tím, že zatímco jeho spolužáci po maturitě jen přešli z jedné školy na druhou, on se už musel s životem o svou budoucnost pořádně poprat.

Od chvíle, kdy ho prvně uviděla, na něj Zuzana nepřestávala myslet. Hltala každou Šimonovu zmínku o něm, nenápadně na něj zaváděla řeč a když byl u nich v bytě, nedokázala se na nic soustředit. Styděla se a bylo jí trapně, ale nedokázala si pomoci: oblékla si parádní halenku, učesala si vlasy a šla za Šimonem na radu ohledně nějakého matematického příkladu. Ona, která matiku bravurně zvládala vždycky za jedna!

„Jé, promiň, nevěděla jsem, že máš návštěvu,“ vyjekla, jen co překročila práh Šimonova pokoje, a opravdově rudla, když na sobě ucítila Filipovy oči. V rozpacích požádala bratra o pomoc a pak se dívala, jak se nad jejím příkladem sklánějí oba, Šimon i Filip. Když příklad vyřešili, brala si od nich papír a tužku a ještě stále celá rudá chvátala z bratrova pokoje. Takovéto malé dobrodružství ji pokaždé dokázalo vyvést z míry na celé odpoledne. Mrzelo ji, že tak rychle vypadla z Filipovy blízkosti, ale nikdy nedokázala udělat nic, co by jí umožnilo setrvat u něj alespoň o chvílku déle. Pravda, v hlavě se jí honila spousta nápadů na toto téma. Představovala si například, že by ho mohla pozvat do svého pokoje na nějakou novou desku, snila o tom, že si koupí lístek do kina vedle něj a on ji ve tmě chytí za ruku. Ale nikdy nenašla odvalu některý z těch nápadů realizovat prakticky.

Patřilo by se, aby sedmnáctiletá dívka s tak citlivou duší, jakou Zuzana bezpochyby měla, byla éterickou bytostí, jež nechodí, ale vznáší se, jež nejí, ale uzobává, jenže skutečnost byla úplně jiná. Zuzana už dávno roztrhala všechny fotky z té doby, ale před časem jednu zapomenutou našla založenou

kdesi v knížce. Hrůza. Stvoření s telecím pohledem mělo asi osmdesát kilo, dlouhé a nepříliš husté umaštěné vlasy mělo sčesané z čela a sepnuté do ulízaného ohonu, lesknoucí se plet samý pupínek, své přebujelé tvary mělo narváno do riflí a bavlněného trička a Zuzana musela uznat, že ani dnes by to nedokázala zařídit lépe, pokud by pojala úmysl zhyzdit se tak, aby vypadala co nejotřesněji.

Jak byla neskutečně pitomá ve svých sedmnácti letech! Zamilovat se do bratrova spolužáka, to až tak katastrofální nebylo. Katastrofální ovšem bylo to, že z několika málo Filipových přátelských poznámek pronesených v bratrově přítomnosti usoudila, že ani ona mu není lhostejná. Když navíc za půl roku platonického zbožňování shodila šest kilo, její sebevědomí se zvedlo natolik, že si vsugerovala, že Filip jí stále nevyznává lásku jen z jednoho jediného důvodu: že si netroufá.

Blížily se Šimonovy a Filipovy státnice. Zuzana věděla, že Filip má dohodnuté zaměstnání ve stavebním podniku v rodném Zlíně, a byla čím dál zoufalejší při představě, že Filip odejde z Brna, aniž by se jednou jedinkrát setkali mezi čtyřma očima, aniž by dostal šanci říci jí, co k ní cítí.

Ona, nesmělá sedmnáctiletá a zoufale nezralá dívka, se pod vlivem romantické poezie, již hltala, rozhodla vzít iniciativu do svých rukou a zahrát si na Taťánu z Oněgina. Napsala báseň, podepsala ji, zalepila do obálky a poslala na Filipovu kolejní adresu. Ihned poté, co obálku hodila do schránky, ji zaplavily pochybnosti. Co když se mýlí a Filip o ni nestojí? Co když si špatně vysvětlovala jeho pohledy i slova? Vlastně jí nikdy neřekl nic, co by nemohl slyšet i Šimon. Možná si jí ani pořádně nevšiml. Spolužákova mladší sestra, nic víc.

Od té chvíle se pečlivě zavírala ve svém pokoji, když v předstíni uslyšela Filipův hlas. Nejraději by utekla někam na druhý konec světa nebo aspoň schovala hlavu do písku samými pochybnostmi, jak Filip reagoval na její dopis. Každý den se snažila jako první dorazit k jejich poštovní schránce v naději, že jí napsal odpověď, ale každý den zažívala další a další zklamání.

Před státnicemi se Filip odjel učit domů, aniž by se se Zuzanou setkal. Státnice dělal ve stejný den jako Šimon a oba je úspěšně složili. Šimon se zmínil o tom, že se Filip zítra stěhuje z kolejí a do Brna přijede už jen na promoci.

V ten poslední podvečer se Zuzana odhodlala k zoufalému činu. Zajde na kolej a s Filipem si promluví.

Nemohla si pomoci, touha vidět ho a alespoň jednou jedinkrát se s ním setkat sama beze svědků byla silnější než její nesmělost. Sama nevěděla, co mu řekne, až budou stát tváří v tvář, přesto se na kolejní vrátnici zapsala pevnou rukou do sešitu návštěv a rázně kráčela chodbou. Je to prostě osud. Musí se setkat se svým pohádkovým princem, protože cítí, že jsou si navzájem souzeni.

Srdce jí bušilo až v krku, když zůstala stát za dveřmi jeho pokoje. Byla si jistá, že bude sám, protože jeho spolubydlíci dělá státnice až pozítří a do poslední chvíle se učí doma. Zuzana si otřela zpotené dlaně o kalhoty a nesměle zakleपालa. Když se nedočkala žádné odezvy, opatrně vzala za kliku. Vklouzla do předsínky a v té chvíli ji polekala salva smíchu, jež vytryskla pootevřenými dveřmi Filipova pokoje, následována hlasitým hovorem několika mužských hlasů. Jak bylo patrné, improvizovaná oslava státnic byla právě v plném proudu.

Zuzana zůstala zklamaně stát v tmavé předsínce a bylo jí do pláče. Takový boj musela vybojovat sama se sebou, než sem šla, a všechno to bylo zbytečné.

Pak začala vnímat, o čem se v pokoji hovoří. Byla to pánská jízda se vším všudy, a tak nebylo divu, že na pořadu dne byly ženy a dívky. Zuzana, neschopná se pohnout, byla nucena vyslechnout z úst Šimonova a Filipova spolužáka, jehož podle hlasu identifikovala, jednu velmi intimní a velmi hrubou historku o dívce, již všichni přítomní znali. Posлуhači jeho vyprávění ještě přikořeňovali pepnými poznámkami.

Zuzana se chvěla strachem, že uslyší i Filipův hlas pronášející něco, čeho by se od něj nikdy nenadála, a skutečně po chvíli rozpoznala, že hlas, který pronáší poznámky sice ne vulgární, ale zato nejuštěpačnější a nejpohrdlivější, patří právě jemu. Když se všichni dostatečně vychechtali, vzal si jeho hlas dokonce sólo.

„To nic není, pánové,“ pronesl. „Vsadím se, že nikomu z vás nikdy žádná ženská neposlala báseň,“ dodal vesele.

Po jeho slovech následoval smích, přisprostlé poznámky a dotazy, kdo mu báseň poslal.

„Ále, jedna taková překrmená pubertáčka,“ smál se.